

פאן'ס
... נאח

פאן'ס
ויקא

קורבנות ...

[לקוטי הלכות - אבידה ומציאה ג', ג']

... בכל יום ויום, צריכין להמשיך על עצמו התורה מחדש, בבחינת **אשר אנכי מצוך היום, בכל יום יהיו בעיניך כחדשים**, וכמו שאנו מברכין בכל יום: **נותן התורה**; ולהמשיך תורה, צריכין הבחינה הנ"ל, דהיינו לשבר תאוות ממון על ידי צדקה וכו', ועל ידי זה נתבטל החרון אף ונמשך חסד וכו', ונמשך הדעת. ועל ידי זה מעלין הנפשות וממשיכין תורה, שעל ידי זה נמשך השגחתו יתברך בשלמות עליו.

וזה בחינת כל סדר התפלה, כי בתחילה אומרים קרבנות וקטורת, זה בחינת שירת וביטול העבודה זרה של תאוות ממון על ידי הצדקה, שהוא רוח נדיבה.

כי הקרבנות הם בחינת צדקה, כי הם בחינת רוח נדיבה, כי הם נדבת לב, כמו שכלל בפסוק קרבנות וצדקה, כמו שכתוב: **מוצא שפתיך תשמור ועשית כאשר נדרת וכו' אשר דברת בפיך זו צדקה** כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועל ידי זה מבטלין העבודה זרה שהוא תאוות ממון, שהוא בחינת חרון אף ודינים.

כי קרבנות הם תיקון עולם העשיה, ששם עיקר אחיזת העבודה זרה והדינים, כמובא בכוונות (ועיין בדברינו מזה במקום אחר, בהלכות תפלה, הלכה ד'). ועל כן באמת, צריכין ליתן צדקה קודם התפלה, כדי לשבר תאוות ממון, לבטל החרון אף והדינים הנאחזים בעשיה.

כי כל העסקים והמשא ומתן והמלאכות שעושין, הם בחינת עשיה, ומחמת ששם עיקר אחיזת העבודה זרה והקליפות, על כן צריכין להתחזק ולהתגבר מאד, שלא יפול לתאוות ממון, חס ושלוש, והעיקר הוא על ידי צדקה, שעל ידי זה משברין תאוות ממון כנ"ל, שזהו בחינת קרבנות, שהם בחינת צדקה, שהם בחינת תיקון העשיה, כנ"ל.

סיפור

(מספר שבחי הר"ן - רמ"ט)

אחד עמד לפניו [לפני רבינו הקדוש] בכפר ושמו וכו', והיה מקובל גדול ולמדן, אבל דרכו היה שהיה בכעס תמיד על פועליו ומשרתיו וכיוצא, והכה אותם וכיוצא בזה.

ענה רבינו ז"ל, ואמר: מפני מה כתיב (בראשית לח-ז) **ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'?** מדוע רע ולא רשע? (ועיין בזהוהר הקדוש (א גי"ז) שמדקדק גם כן דקדוק זה); אך מי שעובר עברה זו של ער חס ושלוש, הוא רע תמיד

טוב להגיד ולשיר

כמה מעשיות מאנשיו, שמכל אחד ואחד יספרו הרבה מעשיות.

ומי שהיה רגיל לפני קדושתו הנוראה, היה יכול לראות מופתים גדולים ונוראים בכל עת ובכל רגע; ועיקר החידושים והמופתים הנוראים שראינו ממנו ז"ל, הוא רק בענין התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, שתכף כשננס אחד אצלו ורצה להתקרב לה' יתברך, תכף נהפך מיד לאיש אחר ממש.

ועוצם היראה וההתעוררות וההתלהבות והרהורי תשובה באמת לאמתו שהכניס בכל אחד ואחד שזכה לעמוד לפניו, אי אפשר לבאר ולספר, אלו כל הימים דיו וכו', כי לא נראה כזאת ולא נשמע בעולם שיעורר לה' יתברך כל כך, בהתעוררות כזה, לכל אדם שבעולם מגדול ועד קטן.

עצות

(מספר עצות המבוארות - תוד"ס, א')

❖ על ידי שמחת פורים במחייאת כפיים וריקודים, היינו על ידי ההתחזקות בימי הפורים בשמחה גדולה ורבה, עד כדי ריקודים ומחייאת כפיים, זוכה להמשיך על עצמו קבלת התורה בנגלה ובנסתר, שזוהי הארה נפלאה של מרדכי ואסתר. היינו שזוכה להתעוררות גדולה וחשק עצום לקיים את מצוות התורה שבנגלה, ולהביין באמת ולקיים סודות וחכמות אמתיות שבתורת הנסתר.

❖ עוד זוכה לקיים מצוות ספירת העומר כראוי. גם על ידי שמחת פורים כראוי, זוכה להכניע את קליפת המן עמלק ימח שמו, היינו התאוות ומיזדות רעות, שהן מכוונות קליפת המן עמלק. ועל ידי שמחת פורים כראוי, מתבטלים גאוה ועבודה זרה וכפירות, וזוכה לאמונה גדולה ולחכמה דקדושה, ולחיים ואריכות ימים, ונמתקים ובטלים כל מיני דינים וגזרות רעות מישראל.

תפילה

(לקוטי תפילות א' - תפילה י')

ותעזרני ברחמיך לקיים ולקבל את ימי הפורים בשמחה גדולה, ונזכה שימשך קדושת הארת פורים, קדושת מרדכי ואסתר עלינו ועל זרענו ועל כל עמך בית ישראל.

ונזכה לקיים כל המצוות הנוהגות בפורים בקדושה ובטהרה ובלב טוב ובשמחה גדולה. ותתן שמחה בלבנו, עד שתתפשט השמחה בידינו ורגלינו, ונזכה אז להמחאת כף וריקודין דקדושה בשמחה גדולה לשמך באמת...

אחר כך, נסע (האיש הנ"ל) אחרי רבינו ז"ל, וכששב לביתו חזר בתשובה גדולה ובחר לו חדר מיוחד, וישב שם ועסק בתורה ותפלה בהתעוררות גדול כמה שבועות; אך אחר כך, חזר לכעסו, אך אף על פי כן, היה כרוך תמיד אחר רבינו ז"ל.

ואמר רבינו ז"ל, להמלמד הנ"ל, שישב אצלו עוד, כי כשתהיה אצלו, טוב שיהיה איש כשר על ידך לפעמים שעה אחת ביום.

אחר כך, כשחזר לרוע כעס כנ"ל, היה לו קטטה עם משרתו, ולא רצה לשלם לו; ועמד המשרת והלך רגלי מן הכפר אל העיר, למקום רבינו ז"ל, בקובלנא רבה עליו. והקפיד רבינו ז"ל, עליו מאד מאד; אחר כך, התחיל רבינו ז"ל, ללמד עליו זכות לפני המשרת, ואמר לו: **מה לעשות, הלא הוא עני ואין לו לשלם לך** וכו' ועוד יש בזה מעשה לספר וכו'.

ובאמת אם נרצה לספר מעשיות שעברו אצל רבינו ז"ל, עם אנשיו אפילו מה שעבר עם הקטן שבקטנים, יכלו המון יריעות ולא תמלא האוזן משמוע. וכבר אמר רבינו ז"ל, שיהיה

נ נח נחמן מאומן

לזכות לכל הישועות

לברוך נצח מורינו ר' ישראל דב אודסר בר ר' אייזיק שלמה זצ"ל

(מספר אָבִי הנחל ב' - מכתב רנ"ט)

יש ימי הילדות והבחרות, ימי עליה וימי עמידה וימי ירידה, שהם ימי הזקנה והשיבה. ובהכרח שיעבור על האדם בכל ימי חייו הרבה הרבה מיני עיתים שונים, עיתים לטובה עיתים לרעה.

פעמים הוא בבחינת עליה ופעמים הוא בבחינת ירידה, והצדיק האמת ממשיך אורו של משיח על ישראל ומאיר בכל אחד ואחד שיוכל להתחזק ולישאר על עומדו בכל הזמנים והעיתים העוברים עליו, באופן שלא יפול ולא יתרחק מה' יתברך לעולם.

ומי שאוחז את עצמו בכח הצדיק, אין שום מיצר שירחיקו מה' יתברך, כי מכולם ישוב אליו יתברך.

עתה, בדורות האחרונים האלו, כשמתגבר האדם בתנועה קלה כחוט השערה לשוב לה' יתברך, הוא יקר אצל ה' יתברך הרבה מעבודות גדולות של דורות הראשונים.

עצות

(מספר עצות המבוארות - פורים, ב')

❖ פורים הוא **הכנה לפסח**. היינו שעל ידי מצוות ושמחת פורים כראוי, זוכים להנצל מחמץ בפסח, וזוכים לקיים כל מצוות הפסח כראוי.

תפילה

(לקוטי תפילות ב' - תפילה ל"ז)

ותרחם עלינו בכל דור ודור ובכל שנה ושנה, שנוכה לשמוח מאד מאד בימי הפורים בשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה, ונוכה לקיים מצוות קריאת המגילה בקדושה ובטהרה גדולה ובשמחה רבה ועצומה; ונוכה להתבונן גודל עוצם הנס הנפלא והישועה הנוראה והעצומה הזאת, ולפרסומי נסא בפני כל עם ועדה, ונוכה לקיים מצוות **משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים**, ומצוות **סעודת פורים** בשלמות גדול ובשמחה רבה ועצומה.

ונוכה לקיים מצוות **השכרות של פורים** כאשר צונו חכמינו זכרונם לברכה; ותעזרנו ותשמרנו שלא יזיק לנו השתיה והשכרות של פורים כלל, לא בגוף ולא בנפש, ולא נזיק שום אדם ולא שום דבר על ידי השכרות, רק נזכה על ידי השכרות של פורים לבא לתוך שמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה מאד, לתוך שמחה של פורים, אשר אז מאיר הארה נפלאה ועצומה שהוא הארת מרדכי, אשר אין דוגמתה בכל ימות השנה ...

... ואזכה להיות שמח בכל לב, ולשמח גם אחרים, לשמח כל ישראל עמך בשמחת פורים בחדוה רבה ועצומה מאד מאד, נגילה ונשמחה בישועתך בשמחה אמתיית, באופן שיהיה לך לנחת ולרצון, ותקבל שעשועים גדולים משייתינו ושמחותינו בפורים הקדוש; ונוכה

גם עתה בכל שנה ושנה להנס הגדול והישועה הנפלאה של פורים, להכניע ולגרש ולעקור ולבטל מאתנו קליפת המן עמלק וזוהמתו הגדולה, ולמחות שמו וזכרו מן העולם, ולטהר עצמנו מזוהמתו בקדושה ובטהרה גדולה, ולהמשיך עלינו קדושת מרדכי ואסתר.

ונוכה להמשיך שמחת פורים על כל השנה כולה, לשמוח תמיד בך בשמחה וחדוה רבה באמת, ועל ידי זה נזכה לקדושת וטהרת הפרה אדומה, ולקדושת פסח באמת. ונוכה להיות בשמחה תמיד, ויקויים בנו מקרא שכתוב: **כי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו, יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי**.

צדיק

(מספר אוצר הידאה - צדיק - ק"פ)

עיקר החיות דקדושה בגשמיות וברוחניות, הוא על ידי הצדיק האמת, שהוא הרב האמת, שאצלו כל הרוח חיים של התורה הקדושה, והוא משלים כל החסרונות ומכפר כל העוונות הנמשכין מהרוח שטות, שהוא רוח הטומאה של בחינת הרב דקליפה.

כי הצדיק האמת יכול לירד לתוך הרע של כל אחד ואחד, ולהוציאו משם ולהחזירו למוטב ולהמשיך עליו, בכל עת ורגע, רוח חיים דקדושה בכל נשימה ונשימה, בפרט על ידי אנחה דקדושה, ולהשלים לו כל החסרונות ולהחיותו בכל עת בגשמיות ורוחניות, עד שיזכה לתכלית האמת ששם כולו טוב באין מחסר דבר, כמו שנאמר: **ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב**.

ועל כן, עיקר קיום העולם על ידי הצדיק, כמו שנאמר **וצדיק יסוד עולם**, וכמו שאמר רבותינו ז"ל.

אכילה

(מספר אוצר הידאה - אכילה - ד')

עיקר החיות נמשך להאדם על ידי האכילה, כנראה בחוש, על כן צריכין שתהיה האכילה בקדושה על פי התורה, ואז נמשך על ידי האכילה החיות מהתורה, שהוא בחינת חיים נצחיים של העולם הבא, שהוא ענוה אמתית שהוא בחינת אין, כי האכילה הוא שמכלה המאכל לגמרי, ועל ידי זה מברר ממנו פנימיות חיותו, שהם הניצוצות הקדושה שבתוכו, שהם רוחניים לגמרי, שהם בחינת אין.

כי באמת, אין האדם נזון מגשמיות המאכל כלל, כי הגשמיות נעשה ממנו פסולת גמור ונדחה אל החוץ, רק עיקר חיותו מחיות המאכל שהוא רוחני, בחינת אין, בחינת ענוה, שהוא בחינת חיים נצחיים שממש שורש החיים.

ומי שאוכל בבחינה זאת, בלי שום תערובות פסולת, בודאי הוא חי לעולם, שזה בחינת **צדיקים במיתתם קרויים חיים**, רק מחמת התערובות שיש בהאכילה על ידי חטא עץ

הדעת, שאז נתערבו כל הדברים, על כן אי אפשר לזון מהחיות דקדושה שיש בהמאכל, שהוא בחינת ענוה ואין כני"ל, כי אם על פי התורה הקדושה שמבררת כל הדברים, בחינת **תורתך בתוך מעי**, ועל ידי ברכה תחילה וסוף.

ועל-כן צריכין להמשיך על עצמו בושה גדולה בשעת אכילה, עד שיבוש להושיט המאכל לפיו, כדי לזכות אז דייקא לחיים נצחיים, בחינת ענוה אמתית שזוכין על ידי הבושה הנ"ל, כמבואר בפנים.

ועל כן, הזהירה התורה ביותר, שלא יבוא לידי גסות על ידי האכילה דייקא, כמו שכתוב: **פן תאכל ושבעת וכי ורם לבבך**, כי כשאנו אוכל בקדושה על פי התורה, אזי אינו מעורר וממשיך חיים נצחיים כני"ל, רק חיותו הוא מפסולת האכילה, שהוא בחינת גאות ורום לבב, חיות דסטרא אחרא, שהוא באמת בחינת מיתה.

ועל כן צריכין לזהר ביותר לקדש אכילתו ולאכול בבושה גדולה כני"ל, כדי להמשיך על ידי האכילה חיים נצחיים ואמתיים שהם ענוה ושפלות כני"ל (הלכות תפילין, הלכה ו', אות י"ב).

חיי מוהר"ן

(חיי מוהר"ן - ענין המחלקת שעליו - ת')

שיחתו הקדושה של רבנו ז"ל בענין ההנהגה שמתנהג העולם עכשיו, כבר היה לעולמים כמה פעמים שהיה העולם מתנהג בדרך זה, שהקטנים במעלה היו גדולים וחשובים מאד בעולם, ולא היה העולם מתנהג באמת, ואף על פי כן היה נמצא אחד שהיה מונח במקום שפל, והיה שוחק מכל העולם כולו, והוא היה מחיה ומפרנס כל העולם כולו בזכותו. והיה לו שעשועים גדולים בו יתברך, והוא היה חי חיים גמורים שנקראים באמת חיים, עיין לעיל סימן ח'.

כי יש כמה מיני חיים, כמבואר במקום אחר, וכמו שנמצאים בני אדם שחיים חיי צער ואין נכר להעולם כלל, ובאמת חיים הוא חיי צער. וגם בחיי צער יש חלוקים, כי אין צער של כל אחד ואחד שווה. וגם מי שאינו חי חיי צער ממש, גם כן אין החיים שלו שווה לשל אחר, כי אין כל החיים שווין. כמו שאנו רואים שבוודאי אין שווה החיים של הסוס לחיים של אדם.

(כוונתו, כמו בגשמיות יש חלוקים גדולים בין החיים, כמו כן ברוחניות בחיים אמתיים לשעשע בו יתברך, יש מי שגם בעולם הזה זוכה לחיים אמתיים, ויש להפך, ויש גם-כן כל החלוקים הנ"ל)

ואיני מקנא כלל הגדולה של הגדולים שיש להם עכשיו.

* בכל סניפי הדואר, חשבון: 89-2255-7 *